

РЕШЕНИЕ

№ 633

гр. София, 11.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 141 СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: СИЛВИЯ СТ.
ХАЗЪРБАСАНОВА

при участието на секретаря ДЕСИСЛАВА АЛ. ЛАЗАРОВА
като разглежда докладваното от СИЛВИЯ СТ. ХАЗЪРБАСАНОВА
Гражданско дело № 20221110162475 по описа за 2022 година

Производството е по реда на Дял I, глава XII от ГПК.

Образувано е по искова молба на „Е...” ЕООД срещу Т. В. Т., с която са предявени два обективно кумулативно съединени иска по реда на чл.422 ГПК с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. чл. 430, ал. 1 ТЗ, вр. чл. 9 ЗПК и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, с цена на исковите 2580,99 евро, от които главница в размер на 2243,83 евро и договорна лихва в размер на 337,16 евро, които вземания са прехвърлени на „Е...” ЕООД по силата на договор за цесия от 11.12.2020 г.

Ищецът „Е...” ЕООД твърди, че на 30.11.2010 г. между „П...” АД и ответника бил сключен договор за потребителски кредит за сумата от 7900 евро. За ползвания кредит кредитополучателят заплащал на банката годишна лихва в размер на БЛП на банката за евро, плюс надбавка от 10,01 пункта. Към датата на сключване на договора, приложимият БЛП бил в размер на 7,99 % годишно. Към датата на сключване на договора ГПР е 20,63 %. Общата дължима сума по кредита била в размер на 17 272,12 евро, а крайният срок за погасяването му 15.11.2020 г. По кредита останало непогасено задължение в размер на 16 733,67 евро. На 07.12.2018 г. бил сключен договор за цесия между „П...” АД и „С...” ООД, които придобили вземането по процесния договор. На основание сключен Договор за цесия от 11.12.2020 г. между „С...” ООД и „Е...” ЕООД, вземането по кредита било изкупено от ищеца. По повод на подадено заявление по реда на чл. 410 от ГПК било образувано ч.гр.д. № 21510/2022 г. по описа на СРС, 141 състав. С оглед на постъпило възражение от длъжника, ищецът предявява исковата си претенция. Ето защо ищецът моли съда да постанови решение, с което да бъде признато за установено, че ответникът му дължи процесните суми – сумата 2 243,83 евро (две хиляди двеста четиридесет и три евро и 83 евроцентове), представляваща главница за период от 10.05.2017 г. до 10.04.2019 г., ведно със законна лихва за период от 21.04.2022 г. до изплащане на вземането, сумата 337,16 евро (триста тридесет и седем евро и 16 евроцентове), представляваща договорна лихва за период от 10.05.2019 г. до 15.10.2020 г. Претендира разноски.

Ответникът Т. В. Т. е подал отговор на исковата молба, в който оспорва исковете като неоснователни. Оспорва да са налице доказателства затова, че процесното вземане по договор за кредит е било предмет на сключените договори за цесия. Оспорва активната процесуална легитимация на ищеца, като твърди, че той не е носител на процесното вземане, тъй като процесните вземания са били прехвърлени от „П...“ АД на „Д...“ АДСИЦ още през 2012 г., за което представя доказателства. Предвид настъпилата още през 2012 г. предсрочна изискуемост на вземанията по договор, счита, че същите са погасени по давност. Отделно възразява, че предвид погасяването на вноски, всяка вноска става изискуема с настъпване на договорения падеж, поради което всички вземания с настъпил падеж до 5 г. от датата на подаване на заявлението са погасени по давност.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235, ал.2, във вр. с чл.12 от ГПК прие за установено **от фактическа страна и правна страна** следното:

От приложеното ч.гр.д. № 21510 по описа на Софийски районен съд, 141 състав за 2022 г. се установява, че ищецът е подал заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, вх. № 81183 от 21.04.2022 г., за вземанията, предмет на настоящото производство, като съдът е издал заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 30.05.2022 г. срещу длъжника Т. В. Т.. В срока по чл. 414 ГПК длъжникът е подал възражение, поради което с разпореждане от 28.09.2022 г. съдът е дал указания на заявителя да предяви икове по чл. 422 ГПК, като в срока по чл. 415, ал. 1 ГПК „Е...“ ЕООД е предявило установителни икове за вземанията, предмета на издадената заповед за изпълнение.

Във връзка с изложеното съдът намира, че предявените икове са допустими.

Между страните не е спорно, а и от представения по делото Договор за банков кредит № 000LD-M-005315/30.11.2010 г. и погасителен план и Общи условия на „П...“ АД за кредити на физически лица към него се установява, че „П...“ АД в качеството на кредитор е предоставил на ответника, като кредитополучател, кредит в размер на сумата от 7900 евро за погасяване на съществуващи задължения по договор за кредитна карта № 51 РКО-В-1031/09.10.2007 г. и кредитна карта Дайнърс клуб. Срокът за усвояване на кредита е до 14.12.2010 г. За ползвания кредит кредитополучателят заплаща на банката годишна лихва в размер на Базовия лихвен процент на банката за евро, плюс надбавка от 10,01 пункта. Към датата на сключване на договора Базовия лихвен процент на банката за евро е в размер на 7,99 % годишно, а годишният процент на разходите е 20,63 %. Общата дължима сума от кредитополучателят е в размер на 17 272,12 евро, а крайният срок за погасяване на кредита е 15.11.2020 г.

От представения по делото погасителен план към него се установява, че оставащото към дата 30.11.2010 г. задължение в размер на 17 272,12 лв. е разсрочено на 120 вноски, с крайна дата на погасяване 15.10.2020 г.

Представени са Общи условия за отпускане на потребителски паричен кредит от „П...“ АД за кредити на физически лица, приети писмено от ответника на 30.11.2010 г.

За основателност на предявените икове в тежест на ищеца е да установи наличие на валидно облигационно правоотношение, произтичащо от сочения от ищеца договор за отпускане на потребителски кредит от 30.11.2010 г., сключването на който не се оспорва от ответника, наличието на договор за цесия, сключен между „П...“ АД /в качеството на цедент/ и „С...“ ООД/в качеството на цесионер/, както и Договор за цесия от 11.12.2020 г. между „С...“ ООД и „Е...“ ЕООД /в качеството на цесионер/, по силата на който „Е...“ ЕООД е придобило посочените по-горе вземания на срещу ответника; съобщаване на цесията на длъжника, от страна на цедента –.

В тежест на ответника и при доказване на посочените обстоятелства е да докаже положителния факт на погасяване на дълга, каквито твърдения не са въвеждани от

ответника в производството.

По възражението на ответника за липса на активно-процсуална легитимация на ищеца.

От приложения по делото договор за цесия се установява, че на 07.12.2018 г. „П.“ АД /в качеството на цедент/ и „С...“ ООД /в качеството на цесионер/ е сключен договор за прехвърляне на необслужване от длъжниците вземания, по силата на който задължението на Т. В. Т. по Договор за банков кредит № 000LD-M-005315/30.11.2010 г. е изкупено от „С...“ ООД. На основание договор за прехвърляне на парично вземане от 11.12.2020 г. сключен между „С...“ ООД и „Е...“ ЕООД, последният придобива задължението на Т. В. Т. по Договор за банков кредит № 000LD-M-005315/30.11.2010 г. По делото е представено Споразумение за разваляне на сключени договори за продажба на вземания от 11.07.2017 г. между „П...“ АД и „Д...“ АДСИЦ, от които се установява че задължението на Т. В. Т. по Договор за банков кредит № 000LD-M-005315/30.11.2010 г., което е било изкупено от „Д...“ АДСИЦ с договор за цесия от 23.3.2012 г. е върнато на „П...“ АД, без по него да са правени каквито и да било плащания.

В приложеното към исковата молба уведомително писмо № 1752/14.12.2021 г., е посочено, че вземането на „П.“ АД към Т. В. Т. е прехвърлено от кредитора на „Е...“ ЕООД. Посоченото изявление на цедента е връчено на ответника с връчването на исковата молба, като доколкото законът не поставя специални изисквания за начина, по който следва да бъде извършено уведомлението, то получаването на същото в рамките на съдебното производство по предявен иск за прехвърленото вземане следва да бъде взето предвид – в този смисъл е задължителната практика на ВКС – решение № 3 от 16.04.2014 г. на ВКС по т.д. № 1711/2013 г., I ТО, ТК, решение № 78 от 09.07.2014 г. на ВКС по т.д. № 2352/2013 г., II ТО, ТК, решение № 123 от 24.06.2009 г. на ВКС по т. д. № 12/2009 г., II т. о., ТК, постановени по реда на чл. 290 ГПК. Исковата молба съставлява покана за плащане, като с нея ответникът се уведомява за извършеното прехвърляне. Цесията е проявила своето действие съгласно чл. 99, ал. 4 ЗЗД по отношение на длъжника/ответник с получаването на приложеното към исковата молба уведомление, което е факт, настъпил в хода на процеса, който е от значение за спорното право, с оглед на което следва да бъде съобразен при решаването на делото съгласно чл. 235, ал. 3 ГПК. Налице е и изрично упълномощаване на цесионера от страна на цедента да съобщи на длъжника за извършеното прехвърляне на вземането. Допустимо е по силата на принципа на свободата на договаряне съгласно чл. 9 ЗЗД предишният кредитор /цедентът/ да упълномощи новия кредитор /цесионера/ да извърши съобщението до длъжника като негов пълномощник. В този случай представителната власт възниква по волята на представлявания - цедента, съгласно разпоредбата на чл. 36 ЗЗД, като обемът ѝ се определя според това, което упълномощителят е изявил съобразно чл. 39 ЗЗД. Упълномощаването не противоречи на целта на разпоредбите на чл. 99, ал. 3 и ал. 4 ЗЗД. Връчване на уведомлението за цесията в хода на исковото производство, в това число с исковата молба, има действие спрямо длъжника /решение № 114/07.09.2016 г. по т. дело № 362/2015 г. на ВКС, II т.о./. Ето защо, съдът приема за доказано обстоятелството във връзка с надлежното съобщаване на цесията на ответника.

Следователно по делото се установява, че „Е...“ ЕООД е активно материалноправно легитимирано да претендира заплащането на задълженията на ответника по Договор за банков кредит № 000LD-M-005315/30.11.2010 г., сключен между ответника и „П...“ АД.

От изслушаната по делото съдебно-счетоводна експертиза се установява, че процесният кредит е усвоен еднократно на дата 10.12.2010 г. със сума в размер на 7900 евро, с която била заверена разплащателна сметка с титуляр Т. В. Т., IBAN: BG28FINV91501014700714. Банката удържала 158 евро комисионни за управление на кредита, а от кредитополучателя е заверена разплащателна сметка с титуляр Т. В. Т. в лева, IBAN: BG114FINV9150100009159 със сума в размера на 10 050 лв. Със сумата от 2 492,29

евро е извършено пълно погасяване на задължение към Д... АД. След извършените операции по евровата разплащателна сметка с титуляр Т. В. Т. останала наличност в размер на 85.27 евро, която се ползва за погасяване на задължение по процесния договор за банков кредит. Постъпилите суми за погасяване на кредита и погасените задължения по Договор за банков кредит № 000LD-M-005315/30.11.2010 г. са представени в Таблица № 1 в констативната част. Заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 ГПК е вхотирано в съда на 21.04.2022 г. Към тази дата всички вноски по погасителния план са с настъпил падеж, последната от окито е с падеж 15.11.2020 г. Дължимата главница към датата на заявлението се формира като разлика между усвоената и погасената главница – 7777.87 евро, в това число падежираля главница към 19.12.2019 г. – 6350,81 евро. Към датата на цесията 19.12.2019 г. са дължими лихви – възнаградителна лихва в размер на 7 473.54 евро и наказателна лихва в размер 4 432,88 евро. Задълженията са описани по месеци в Таблица № 2. За периода 10.05.2017 г. до 10.04.2019 г. главницата от месечни вноски по погасителен план към договора за кредит е общо в размер на 2 243,83 евро. Дължимата възнаградителна лихва за периода 10.05.2019 г. до 15.10.2020 г. е общо в размер на 337,16 евро. При извършения преглед на движението по процесния договор за кредит не се откри записване относно счетоводно отразяване на предсрочна изискуемост. От извършено допълнително запитване към банката е получен отговор, че до датата на цесията не е осчетоводявана предсрочна изискуемост. В масивите на банката се наблюдава начисляване на възнаградителна лихва до 15.12.2019 г., което също е потвърждение, че банката не е осчетоводила предсрочна изискуемост на кредита.

От приетите по делото доказателства се установява, че за ответника е възникнало задължение да върне падежиралиите по договора вноски за главница и възнаградителна лихва, съгласно приложения към него погасителен план.

Ответникът не е ангажирал доказателства за погасяване на дълга.

По възражението за давност, релевирано от ответника:

Крайният срок за плащане на задължението за главница и възнаградителна лихва е 15.11.2020 г. На основание чл. 114, ал. 1 ЗЗД давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо, като съгласно чл. 116, буква “б” ЗЗД давността се прекъсва с предявяването на иск за вземането. Заявлението за издаване на заповед за изпълнение е подадена на 21.04.2022 г., от която дата е прекъсната давността. За вземането за главница намира приложение общата 5 - годишна давност за погасяване на вземанията, тъй като отделните погасителни вноски за главница не превръщат договора за кредит като такъв с периодично изпълнение. Периодичните плащания, които се погасяват с изтичането на специалния 3-годишен давностен срок, представляват задължения за трайно изпълнение, като се касае за самостоятелни задължения, имащи общ правопораждащ факт, но за възникването на които следва да се осъществят определени юридически факти, извън правопораждащия факт. В случая се касае за задължение, имащо един правопораждащ факт, а именно – сключен договор за кредит, като за възникване на задължението не е необходими да се осъществят други юридически факти, извън правопораждащия факт и изтичането на срока за плащане. Във връзка с изложеното съдът намира, че задължението не е погасено напълно или частично по давност, тъй като срокът за изпълнение на задължението за заплащане на главница е изтекъл на 15.11.2020 г., а 5-годишният давностен срок е прекъснат с подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение за това вземане – 21.04.2022 г. Не е изтекла нито общата 5 годишна давност по отношение на претендираната в исковото производство част от главницата по кредита, нито специалната 3 годишна давност по отношение на акцесорните претенции.

Неоснователни са възраженията в отговора на исковата молба, че е настъпила още през 2012 г. предсрочната изискуемост на вземанията по договора за банков кредит, която била съобщена на длъжника на 15.08.2012 г., поради което и давността за вземанията била

изтекла. Видно от приложеното към отговора на исковата молба уведомително писмо на „Д...“ АДСИЦ изх. № 38/15.08.2012 г., същото не представлява уведомление за настъпване на предсрочна изискуемост, тъй като с него длъжникът е уведомен само за размера на остатъчното му задължение по договора за кредит и е поканен да плати вече просрочените вноски, с настъпил падеж към тази дата, а именно: 514.68 евро просрочена главница и 1 843,75 евро просрочени лихви. Това обстоятелство се потвърждава и от изслушаната по делото съдебно-счетоводна експертиза.

Във връзка с възражението в заповедното производство за наличието на неравноправни клаузи в договора за кредит, к.сдът намира, че отговаря на изискването на чл. 10, ал. 1 ЗПК, предвиждащо минимален размер на шрифта на договор за потребителски кредит. Договорът за потребителски кредит е сключен в писмена форма, съдържанието му е ясно и разбираемо, каквото е и изискването на закона. Посочени са изискуемите от закона параметри на отпуснатия заем, като към договора е приложен погасителен план с посочени падежни дати на отделните вноски. По този начин за длъжника е налице достатъчна яснота относно начина на погасяване на задължението, предмет на договора за кредит, по отношение на всички негови компоненти. На основание чл. 19, ал. 4 ЗПК годишният процент на разходите не може да бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определена с постановление на Министерския съвет на Република България. Съгласно чл. 19, ал. 5 ЗПК, клаузи в договор, надвишаващи определените по чл. 19, ал. 4 ЗПК размери, се считат за нищожни. Съгласно договора, годишният процент на разходите е в размер на 20,63 %, който размер не е по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определена с постановление на Министерския съвет на Република България, поради което и клаузата по договора, предвиждаща дължимостта на възнаградителна лихва, е валидна.

Предвид изложеното съдът счита, че искът по чл. 422 ал. 1 от ГПК във връзка с чл. 9 от ЗПК във връзка с чл. 79, ал. 1, предл. 1 от ЗЗД за заплащане на главница по Договор за банков кредит № 000LD-M-005315/30.11.2010 г., сключен между Т. В. Т. и „П.“ АД, следва да бъде уважен за сумата от сумата 2 243,83 евро, представляваща главница за период от 10.05.2017 г. до 10.04.2019 г., ведно със законна лихва за период от 21.04.2022 г. до изплащане на вземането /датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение/ до погасяване на задължението, като и искът за сумата от 337,16 евро, представляваща договорна лихва за период от 10.05.2019 г. до 15.10.2020 г.

Съгласно т. 12 от ТР № 4/2013 г. от 18.06.2014 г. на ОСТГК на ВКС съдът, който разглежда иска, предявен по реда на чл. 422, респ. чл. 415, ал. 1 ГПК, следва да се произнесе за дължимостта на разносните, направени и в заповедното производство, като съобразно изхода на спора разпреди отговорността за разносните както в исковото, така и в заповедното производство. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на ищеца сума в размер на 100,96 лева и адвокатско възнаграждение в размер на 180,00 лева, представляваща разноски в в заповедното производство съобразно уважената част от исковете и държавна такса в размер на 100,96 лева и депозит за експертиза в размер на 300,00 лева за исковото производство.

Ръководен от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, че Т. В. Т. с ЕГН: ***** и адрес: гр. София, УЛ..., дължи на „Е...“ ЕООД, ЕИК ..., с адрес: гр. София, ул. „Р...“ № 4-6, на основание чл. 422 ал. 1 от ГПК във връзка с чл. 9 от ЗПК във връзка с чл. 79, ал. 1, предл. 1 от ЗЗД сума в размер на **2 243,83** евро (две хиляди двеста четиридесет и три евро и 83 евроцента),

представляваща главница по Договор за банков кредит № 000LD-M-005315/30.11.2010 г. за период от 10.05.2017 г. до 10.04.2019 г., ведно със законна лихва за период от 21.04.2022 г. до изплащане на вземането, сумата **337,16 евро** (триста тридесет и седем евро и 16 евроцента), представляваща договорна лихва за период от 10.05.2019 г. до 15.10.2020 г. по Договор за банков кредит № 000LD-M-005315/30.11.2010 г., сключен между Т. В. Т. и „П...“ АД, което вземане е придобито от „Е...“ ЕООД по силата на договор за цесия от 11.12.2020 г., за които суми на 30.05.2022 г. е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК по ч.гр. д. № 21510/2022 г. по описа на Софийския районен съд, 141 състав.

ОСЪЖДА Т. В. Т. с ЕГН: ***** , да заплати на „Е...“ ЕООД, ЕИК ..., с адрес: гр. София, ул. „Р...“ № 4-6, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата в размер на **681,92 лв.**, представляваща разноски в исковото и в заповедното производство.

Решението подлежи на обжалване пред Софийския градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Препис от решението да се върчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____